

Skrivet till NHR's 40 års jubileum

Jag vill börja med att tacka för inbjudan, jag vill säga att det var nog nästan så att jag hade bett att få komma om jag inte blev bjuden. Varför det?

Jo, för NHR har en mycket speciell plats i mitt hjärt.

Faktum är att jag skulle vilja sträcka mig så långt som att jag inte skulle vara kommunalråd i malmö i dag om det inte var för NHR. Detta kräver förstås en förklaring.

Min mamma satt i rullstol p.g.a. polio som hon drabbats av i tonåren. Det gjorde att jag i princip är uppvuxen i handikapprörelsen i MALMÖ under 60-talet. Någonstans när jag var i 15 årsåldern blev min morbror engagerad i MS-förbundet och drog med min familj dit. Det började med att jag var s.k. färdtjänstmedhjälpare, jag fick städjobb på det första kansliet på Rådmansgatan och jag kom att bli väldigt engagerad i NHR, jag fick förmånen att åka med som medhjälpare till stora demonstrationer på Sergels torg i Stockholm och var med när man ropade arbete åt alla och drev de handikappolitiska frågorna på hög nivå gentemot staten, politiken och så klart lokalt här i malmö-

Det var där mitt politiska engagemang väcktes och jag insåg att påverkan måste ske via politiker och så gick jag med i det parti som jag såg låg närmast frågorna med ett samhälle för alla, så som jag ser det.

Nu skall jag inte bli partipolitisk men jag ville ge er den bakgrunden.

Nu skall detta inte handla om mig utan om NHR men det blir genom mina ögon och jag hade glädjen av att i min bokhylla ha skriften NHR 10 år som Bengt Göran Gauffin skrev ihop till det första 10 års jubileet och jag tycker den passar bra att citera ur här idag. Det roliga är att jag ju faktisk var med och känner alla personer som är omnämnda.

Föreningen startade 7 oktober 1972 och redan på 50-talet bildades MS-förbundet på nationell nivå som organiserade landets MS-föreningar. Redan 1954 bildades den skånska MS-föreningen fick lokalavdelningen Malmö ms-förening. Ordförande i den första malmö-föreningen var Harald Nilsson och min moster Marta Andersson och morbror Arne Andersson var med i styrelsen. Olle Johansson som vars bror Kjell jag bodde granne med på Lorensborg var föreningens första kassör. Det första ordinarie årsmötet hölls på Heleneholms brandstation 8 mars 1973.

Jag var också med att här i Malmö bilda NHR's förta ungdomssektion redan 1974, åldersgränsen sattes till att man skulle vara 15 år för att vara med. Det var jag som var upphov till den gränsen. Uppåt fanns ingen gräns, tex var paret Gauffin med, så länge man kände sig ung var villkoret. Jan Österberg var ordförande och jag var kassör. Mia Johansson sekreterare.

Ungdomssektionen fick senare namnet DUNS "de unga neurologisk handikappade i Sverige" betyder det men idén kom under en resa till Mallorca med unga från hela Sverige och däribland Ulla Lindeberg som hade muskeldystrofi och alltid satte sig med en rejäl duns och så fick namnet bli så.

1979 bytte MS förbundet namn till NHR och i vår förening här i Malmö var det faktisk jag som ledde ett rådslag kring namnbyte. Det hade jag glömt men det står i denna skriften.

För att gruppen med MS inte skulle känna sig osynliga i det nya namnet bildades också en MS-sektion.

Jag nämnde Mallorca. En stor verksamhet i föreningen har varit de många resorna, det var man tidigt i gång med och det har varit en oerhört viktig och uppskattad verksamhet. Harald som var personalchef på brandkåren lyckades få med många trevliga, starka och glada brandkårsskillar på resorna, de tog semester för att vara med, så trevligt tycket alla det var och det möjliggjorde t.ex. för mig att min mamma fick ligga och bada i medelhavet, vilket aldrig annars varit möjligt. Att vi kunde resa tillsammans såsom andra familjer och tillsammans få uppleva Italien, Tunisien London m.m.

Jag skulle kunna berätta om väldigt mycket som föreningen gjorde men då blir ni väl uttröttade.

Då som nu hade föreningen 3 syfte; kamratföreningen, intresseförening serviceorganisation, att erbjuda gemenskap, råd och stöd men också påverkan på samhället.

I Duns var vi också det som idag kallas tillgänglighetsgruppen. Vi gick ut i samlad grupp tex när Parkmöllan var nybyggt för att se om det verkligen var tillgängligt, vi inspekterade också handikappade. Jag minns reportern på radion som sa: det är så bra du kan rulla fram till bryggan och trappan och sedan kan du med hjälp av ledstängerna gå ner för trappan!!!!

Vi ville påverka samhället,

En annan viktig funktion föreningen har haft för mig är att den erbjudit en verklig grundkurs i föreningsteknik. Under åren på 70-talet hade föreningen årsmöte som sträckte sig halva dagar, tror t.o.m. att det ibland fick fortsätta en annan dag. många medlemmar var samlade, hundratal, mötena hölls på de s.k. servicecentrana, Lindängen, Öresundsgården, Rosengård, där fanns stora lokaler och till mötena strömmade färdtjänstbussarna fullastade med medlemmar från hela stan. här kommer mitt jobb som medhjälpare in, vi var några ungdomar som följde med i bussarna, då hjälpte vi chaufförerna med dörrar och allt så att transporterna skulle flyta smidigt och enkelt. på det viset var jag ju också hemma hos väldigt många medlemmar och lärde känna folk på ett annat sätt. Årsmötena och motionerna ledde fram till aktiviteter som ofta var att påverka myndigheter och kommun, det kan handla om färdtjänsten, neurologisk klinik, årsmötena var mycket aktiva, många motioner och omröstningar, här gällde det att kunna sin mötesteknik.

Mötesteknik det tränade vi också på i DUNS där vi hade studiecirklar och fick prova att sitta ordförande, sekreterare m.m. Vi skickade våra protokoll till förbundet i Stockholm och de skrattade glatt när vi skojade och ställde frågor i hörnet istället för att bordlägga dem, d.v.s. vi var också ifrågasättandende som man är som ung, men vi lärde oss så småningom. Jag menar att jag har haft nytta av detta många gånger i mitt politiska engagemang.

Vi bjöd till debatter med ungdomsförbundens politiker och vi drömde om en plats i kommunens handikappråd.

I dag, nästan 40 år senare sitter jag där. I dagarna har jag varit med att ta fram ett nytt förslag till färdtjänstavgifter där vi tar hänsyn till remissinstanserna protester mot det ursprungliga förslaget. Det blir ett tak på 460 kr per månad med fritt antal resor. Just nu försöker jag också driva frågan om bassänger för träning. Inget nytt undersolen, den frågan var aktuell även på 70-talet. Det har väl fungerat hyfsat många år men kampen måste hela tiden drivas och förnyas. Och vi måste försvara de framgångar som funktionshinderpolitiken skapat, då kampen inte är vunnen en gång för alla. Jag hoppas och tror att NHR kommer att hålla fanan högt många år. I denna skrift står att NHR var den mest aktiva handikappföreningen i Malmö, det är ett arv att förvalta. Fortsätt driva kampen, jag kommer om ni bjuder in mig. För som sagt. NHR har en speciell plats i mitt hjärta. Jag vill gratulera till de 40 åren och önska allt gott i framtiden.

Carina